

Mai számunkban megkezdjük „A Vörös Diktátor” című, érdekesítő kisregény folytatásos közlését.

JUNIUS 4.

Holnap, vasárnap lesz huszonnegyedik évfordulója a trianoni „békeszerződés” aláírásának. Ezen az évfordulón is az ország még mindig hadban áll, de háborus elszántsága közepette is időt szakít arra, hogy jelekben megemlékezék erről a szerencsétlenségről, mely nemzetünk életében a legkritikusabb csapások egyike volt s melynek következményeképpen ma soha nem képzelte gyilkos háború immár ötödik esztendeje folyik s ma már nyugodt lelkiismerettel kimondhatjuk, hogy nem is lovagi, hanem határozott orgyilkos szellemben.

Huszonnégy esztendeje, hogy a vörös márványból épített versaillesi kéjlakban reszkető kezekkel aláírták a magyar kiküldöttek azt a „szerződés”-nek nevezett okmányt, melyet az erőszak, az indulatoktól fűtött és a gyűlölségtől vezényelt, rövidlátó és igazságtalan szellem szövegezett s a kényszerparancsszava diktált. Ezt a „békeszerződést” a nemzet — lelkében — soha nem fogadta el. Ez a gyászos okmány soha nem vetette fel igazi értelmében a háborus felelősség kérdését, nem kereste az igazi bűnösöket, elfogadta a kisantant propagandistáinak, elsősorban Benesnek és társainak mindig hazug érvelését, letépte az ezeréves haza testéről területének és lakosainak kétharmadát, nyomoruságba, emberi, gazdasági bizonytalanságba sodorta emberek millióit s a pillanatban, amikor aláírták, minden magyar tudta, hogy ez az okmány soha tartós valóság nem lehet! A revízió elkerülhetetlen szükségességének tudata az aláírás pillanatában megfogant és élni kezdett minden magyart lelkében. Élni kezdett, de a kezdet csiréjének öntözését hazug, vagy álgondolatok üdítő erőnélküli vize szolgáltatva s egészen természetes, hogy az elfogultság, a gyűlölet és a hazugság kisantant részről világgá kürtölt hangzavarából a saját hangját minden lármát felülharsogó csengésűvé fejlesz. Vagy talán? . . .

Huszonnégy esztendeje annak, hogy magyar városok, ezeréves magyar, történelmi otthonok, a honalapító Árpád hadai által magunkénak szerzett területek, melyek bonthatatlan egyeteme ezer éven át forrott össze a magyar haza egységévé, a trianoni békeparancs számára idegen uralom alá kerültek. A nemzet bémúlt megrendüléssel

fogadta a bihetetlen hirt, mely rosszabb volt, mint minden, amit várni lehetett. Emlékezzünk! . . . Ellen-ségeink számára előnyösebb volt, mint amit ők maguk titokban reméltek. A háboru véráldozataitól meggyengült, a forradalmak tragikus földrengéseitől megrázkódtatott, a békeparancsok által darabokra szabdaltnemzet ezeréves életének legfájdalmasabb korszakrészlete volt ez. Egyetlen reményünk e súlyos idők óráiban egy ember volt, kinek személye körül már akkor csoportosultak a nemzet megmaradt, legjobb erői: a Kormányzó. A nemzet, mély történelmi ösztönével, érezte, hogy küldetészerűen érkezett közénk valaki, aki közülünk való, akinek emberi és államférfiúi tulajdonságai megadják a jogot és módot, hogy a megalázott, szétszabdalt, letépett ország rátérhessen az alkotó munka, az építő korszak útjára, erőt gyűjtsön és kifejlessze erőt s egy napon elinduljon az uton, mely Magyarország feltámaszásához vezet.

A magyar nemzet s főleg a magyar társadalom, lélekben mindent elkövetett, hogy ezt a katasztrófát a maga részéről, a rendelkezésére álló eszközökkel s becsületes építő munkájával elhárítsa, hogy meggyőzze a világot a békés revízió elodázhatatlan szükségességéről. Meggyőződéssel látta, hogy mind a trianoni, mind a többi páriskörnyéki békék új szerencsétlenségek, igazságtalan és tarthatatlan

helyzetek, új katasztrófák felé sodorják a világot. Sajnos, be kell vallanunk, hogy a dolgozó magyarság minden fizikai és szellemi munkája szűk, csonka határok között is csak természetes kötelességgé fogadtatott el, meri a nemzetközi epidémiával teljesen átítatott, ráérd és magának a politikát kisajátító vezető körök nagyrészének riadtsága csak addig tartott, amíg vagyunk és pozícióik birtokának teljébe visszajutottak s tanulságaikat s fogadkozásait gyorsan felejtve, egy új reakciós és zsidó uralom felburjánztatását — talán nem is egészen tudatosan — segítették elő.

Március 19.-e óta egy, az ország dolgozó társadalmá által régen áhitott új, ma még egyesek részéről merésznek tartott, de gyökerében mélyreható, alapos és határozott korszaknak idejét éljük ezen a szégyenteljes napon s ha emlékszünk is Trianonra, vissza kell, hogy idézzük magunk elé a politikai betegségünk közeli multját, annak hol félelmetes, hol áldatlan jelenségeit, melyeknek elősdi rovarait ma is érezzük testünkön-lelkünkön egyaránt s végleges kiirtásuk idejét ki kell várnunk addig, amíg a nemzet és a magyar dolgozó társadalom érdekeit szíven viselő kormányférfiaink, élükön Kormányzó Urunkkal, a gyökeres balsamot közöztünk, emberről-emberre szét nem osztják.

Emlékezzünk! . . . Szövetségeseink között is csak egy barátunk gigászi küzdelmeire számíthatunk, amikor adáz tusáját dicső honvédeinkkel vivja egy istentelen-ember-

telen egész világ ellen. Vigyázzunk és kérjük a magyarságot és országunkat fenntartó Istent, hogy mi, itthon dolgozók, tovább ne veszteggessük el az időt a béka-egérharcokban, nevetséges kis személyi követelődésekben és sérelmekben. Bár fejünk fölött gyakran, nappal-éjjel könyörtelen ellenséges gépmadarak száguldanak, abban a hiszemben, hogy megtörik elszántságunkat, erős akaratunkat, ezek ellenére hittal és bizalommal készülünk fel a további halálos megpróbáltatásokra. Mert ha „holnap kéneső hull, ha vad vörös hadak rohamozzák meg a Kárpátokat, ha a végítélet kürtjei harsannak utolsó küzdelemre, — ki felel majd a semmiségekben elpocsékolott tegnapiért? . . . Ki felel? . . .”

Június 4! Emlékezzünk! Dolgozzunk, gondolkodjunk és tartsunk ki a poklok-pokláig is, mert az idő, magyarságunk léte, ezeréves multunk minden ránk hárult kötelessége ezt követeli. —ány.

Én is hadicél vagyok?

cimmal falragaszok jelentek meg a napokban városunkban, melyek kétségbeesett és a fájdalomtól eltorzult arcu gyermek-leányt ábrázolnak, akiknek kezeit a melltetefekvő, már felrobbant rongybaba tépte, szaggatta szét csonkává.

Akkor, amikor a napnak ugyszólván minden órája az egyéni tragédiák számtalan példáját tárják szemünk elé a keleti arcvonalon hősiessé küzdő honvé-

A VÖRÖS DIKTÁTOR

Írta: SZTALOFF ALEXANDER MIHALOVICS.

I. fejezet.

Amelyből megtudhatjuk, ki nevezte el a tifliszi osztradiamester fiát Sztalinnak, miért osztrádk ki a papi szemináriumból, milyen pénzforrással voltak az orosz kommunista pártnak

Ki hajlandó a párt érdekében aljas dolgokat is elkövetni?

Ezt a kérdést Lennin tette fel 1907-ben a bolsevik párt egy titkos pétervári kongresszusán, amikor sikerült a cári rendőrség éberségét kijátszva az emigrációból néhány napra hazalopódnai.

Szögletesarcu, lógó, feketebajuszu ember lépett elő. Szúrós, szemében mindenre képes indulat látszott s szöges kőzákosmája alatt megnyikkant a föld.

— Bármire hajlandó vagyok — mondotta megfontoltan.

Lenin mosolygott.

— Nagy dolgokról van szó. Eddig nem ismertelek. Tettél már valamit, ami-

vel bizalmat kelthetsz magad iránt?

A kérdezettnek durva röhögés buggyant ki a száján.

— Igen. Kérdezősködj az elvtársak között Kobáról. Én vagyok, Tizennyolc-éves koromban kicsaptak a tifliszi papi szemináriumból kommunista iratok terjesztése miatt. A társaim, akik velem együtt olvasták a te könyvedet, azt hitték, hogy ép bölrel mehekülnek. De én elárultam őket. Tizennyolc kispapot szereztem ezzel a pártnak.

Lenin összeráncolta szemöldökét.

— Az árulás valóban a legáljasabb dolog. De lehet, hogy neked volt igazad és ha erre is képes voltál, lehet, hogy te leszel az a mindentörő elszánt acélember, akire a pártnak szüksége van.

Leninnek igaza volt. Sztalin — ami magyarul acélember jelent — ma még milliók élete és százmilliók szenvedése árán a Szovjet korlátlan diktátora. Hatalma nagyobb, mint a legfélelmetesebb cároké volt.

A georgiai Cori városából indult el 1879-ben Dsugasvili József élete. Apja, a csizmadiamester, rövidesen Georgia fővárosába, Tifliszbe költözött. Fiát az ottani népiskolába íratta be. A gyerek azonban tanulás helyett jobban kedvelte a csavargást. Verekedős, erőszakos természete hamarosan közismert lett a az utcagyermekek között a Zozo becenevet kapta.

A georgiai nép földrajzilag Európa és Ázsia határán áll, de lélekben és kultúrában csaknem egészen ázsiai. Harcos és brutális fajta, sok lelki tunyasággal és nagyfokú urhatnomsággal. Életének jórészt az utcán tölti. Van a tifliszi utcának egy különleges típusa: a kiptó. A kiptó afféle csirkefogót jelent, aki zsebmetsző és kocsmáénekes, pletykahordó és irástudó az alfabeták nagy száma között. Alvóhelye az utca, étele és itala az apró utonállásokkal szerez, vagy hirhordásért és humoros előadásaiért a koc-

